

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PEDRA CRUZA VILLALÓNA,
predstavljeni 4. decembra 2014¹

Zadeva C-516/13

**Dimensione Direct Sales srl,
Michele Labianca
proti
Knoll International SpA(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (Nemčija))**

„Avtorska pravica — Direktiva 2001/29/ES — Pravica distribuiranja — Člen 4(1) — Pojem ‚javno distribuiranje‘ izvirnika ali primerka dela s prodajo ali drugače — Ponudba za sklenitev pogodbe — Spletna stran, na kateri se na prodaj ponujajo reprodukcije varovanega pohištva brez privoljenja imetnika izključne pravice distribuiranja — ‚Invitatio ad offerendum‘ — Oglaševalski ukrepi“

1. Sodišču so v tej zadevi predložena tri vprašanja za predhodno odločanje o razlagi člena 4(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi,² to je določbe, s katero se imetnikom avtorske pravice podeljuje izključna pravica distribuiranja izvirnika ali primerkov njihovih varovanih del. Ker se dejansko stanje v postopku v glavni stvari razlikuje od dejanskih stanj, s katerimi se je Sodišče srečalo do zdaj, in sicer zlasti v sodbah Peek & Cloppenburg³ in Donner⁴, ima Sodišče priložnost, da ponovno preuči obseg in domet pravice distribuiranja v smislu te določbe ter izpopolni opredelitev tega pojma.

I – Pravni okvir

A – Pravo Unije

2. V uvodni izjavi 28 Direktive 2001/29 je navedeno:

„Avtorsko-pravno varstvo pravic po tej direktivi vključuje izključno pravico nadzora distribuiranja dela, utelešenega v materialnem predmetu. Prva prodaja izvirnika ali primerkov dela s strani imetnika pravice ali z njegovim privoljenjem v Skupnosti izčrpa pravico do nadzora ponovne prodaje tega predmeta v Skupnosti. Ta pravica se ne sme izčrpati za izvirnik ali primerek, ki ga proda zunaj Skupnosti imetnik pravic ali z njegovim privoljenjem. Najemno pravico in pravico posojanja za avtorje vzpostavlja Direktiva 92/100/ES [92/100/EGS]. Pravica distribuiranja, ki jo zagotavlja ta direktiva, ne vpliva na določbe v zvezi z najemno pravico in pravico posojanja, ki ju vsebuje Poglavlje I navedene direktive.“

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230, v nadaljevanju: Direktiva 2001/29.

3 — C-456/06, EU:C:2008:232.

4 — C-5/11, EU:C:2012:370.

3. Člen 4 Direktive 2001/29, v katerem je določena izključna pravica distribuiranja, določa:

„1. Države članice predvidijo za avtorje v zvezi z izvirnikom ali primerki del izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo kakršno koli javno distribuiranje s prodajo ali drugače.

2. Pravica distribuiranja se v Skupnosti ne izčrpa v zvezi z izvirnikom ali primerki dela, razen kadar se prva prodaja ali drug prenos lastništva tega predmeta v Skupnosti izvrši s strani imetnika pravic ali z njegovim privoljenjem.“

B – *Nemško pravo*

4. Člen 15 zakona o avtorski in sorodnih pravicah (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz)⁵ določa:

„(1) Avtor ima izključno pravico do uporabe svojega dela v telesni obliki; ta pravica vključuje zlasti:

1. pravico reproduciranja (člen 16),
2. pravico distribuiranja (člen 17),
3. pravico razstavljanja (člen 18).“

[...]“

5. V členu 17(1) UrhG je pravica distribuiranja opredeljena tako:

„Pravica distribuiranja je pravica, da se izvirnik ali primerki dela ponudijo javnosti ali se dajo v promet.“

II – Dejansko stanje v postopku v glavni stvari

6. Knoll International⁶ Spa je družba italijanskega prava, ki pripada mednarodni skupini Knoll, katere matična družba, Knoll Inc.,⁷ ima sedež v Pensilvaniji (Združene države). Skupina Knoll proizvaja in po vsem svetu prodaja pohištvo, med drugim pohištvo, ki sta ga oblikovala Marcel Breuer in Ludwig Mies van der Rohe ter ki je avtorskoppravno varovano kot delo uporabne umetnosti. Družba Knoll International je imetnica izključnih avtorsko varovanih pravic do uporabe pohištva Marcela Breuerja in je pooblaščenca za uveljavljanje avtorskih pravic na pohištvu Ludwiga Miesa van der Roheja, katerih imetnica je družba Knoll.

7. Družba Dimensione Direct Sales srl,⁸ prva tožena stranka in vlagateljica revizije v postopku v glavni stvari, je družba z omejeno odgovornostjo italijanskega prava, njena poslovodja, M. Labianca, pa je druga tožena stranka in vlagateljica revizije v postopku v glavni stvari. Družba Dimensione Direct Sales v Evropi neposredno prodaja oblikovalsko pohištvo, ki ga ponuja na prodaj na svoji spletni strani www.dimensione-bauhaus.com, ki je med drugim na voljo v nemščini. Poleg tega je v letih 2005 in 2006 svojo ponudbo oglaševala v Nemčiji v različnih dnevnikih, revijah in v reklamnem prospektu, v katerem je bilo navedeno: „Svoje pohištvo kupite že v Italiji, vendar ga plačate šele ob prevzemu ali dobavi prevozne družbe, pooblaščenca za prejem plačila (pri posredovanju na željo posredujemo).“

5 – V nadaljevanju: UrhG.

6 – V nadaljevanju: Knoll International.

7 – V nadaljevanju: Knoll.

8 – V nadaljevanju: Dimensione Direct Sales.

8. Družba Knoll International je na podlagi avtorske pravice pri Landgericht Hamburg (Nemčija) zahtevala, naj se toženima strankama in vlagateljicama revizije v postopku v glavni stvari prepove v Nemčiji ponujati pohištvo, ki ustreza oblikovalskemu pohištvu Marcela Breuerja in Ludwiga Miesa van der Roheja, ker ne izvira niti iz družbe Knoll International niti iz družbe Knoll. Zahtevala je tudi, naj predložita informacije, naj se ugotovi njuna obveznost povračila škode in naj se sodba objavi.

9. Landgericht Hamburg je ugodilo zahtevkom družbe Knoll International, njegovo odločitev pa je v pritožbenem postopku potrdilo Hanseatisches Oberlandesgericht (Nemčija). Toženima strankama in vlagateljicama revizije v postopku v glavni stvari je bilo nato dovoljeno vložiti revizijo pri predložitvenem sodišču.

III – Vprašanja za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

10. Ker je Bundesgerichtshof (Nemčija) menilo, da je za rešitev spora, ki mu je predložen, potrebno, da Sodišče odloči o razlagi določb člena 4(1) Direktive 2001/29, mu je v predhodno odločanje predložilo ta tri vprašanja:

„1. Ali pravica distribuiranja na podlagi člena 4(1) Direktive 2001/29 zajema pravico ponuditi javnosti izvornik ali primerke dela v nakup?

Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

2. Ali pravica ponuditi javnosti izvornik ali primerke dela v nakup, poleg ponudbe za sklenitev pogodbe, zajema tudi oglaševalske ukrepe?

3. Ali je pravica distribuiranja kršena tudi v primeru, če na podlagi ponudbe ne pride do nakupa izvornika ali primerkov dela?“

11. Bundesgerichtshof je v predložitveni odločbi predstavilo razloge, iz katerih meni, da je treba na njegova tri vprašanja odgovoriti pritrdilno. Ob opozorilu, da je eden od ciljev Direktive 2001/29 zagotoviti visoko stopnjo varstva avtorske pravice in primerno nadomestilo, meni, da je treba njen člen 4(1) razlagati široko.

12. Po mnenju Bundesgerichtshof izključna pravica, da se dovoli ali prepove „kakršno koli javno distribuiranje“ izvornika ali primerkov dela „s prodajo ali drugače“, zajema ponudbo reprodukcij na prodaj, to je ne le ponudbo za sklenitev pogodbe, ampak tudi oglaševalski ukrep, in to tudi če ne pride do nakupa izvornika ali reprodukcije dela. Ponudbo naj bi bilo tako treba razumeti v ekonomskem smislu, ki se ne ujema s pravnim pojmom „ponudba za sklenitev pogodbe“, tako da naj bi oglaševalski ukrep, s katerim se spodbuja nakup reprodukcije dela, pomenil ponudbo za javnost, ki je zajeta s pravico distribuiranja v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29.

13. Predložitveno sodišče meni, da sodba Peek & Cloppenburg⁹ ne nasprotuje tej razlagi pravice distribuiranja. Čeprav je Sodišče v navedeni sodbi res presodilo, da pojem javno distribuiranje zajema le dejanja, ki vključujejo prenos lastništva, pa obrazložitve, ki jo je sprejelo v zvezi s tem, ni mogoče razlagati tako, da pravica distribuiranja na podlagi člena 4(1) Direktive 2001/29 ne zajema pripravljalnih dejanj za tak prenos. Prodajna ponudba izvornika ali primerka dela je povezana s prenosom lastništva na tem predmetu, ker je njen cilj tak prenos.

⁹ — EU:C:2008:232.

14. Poleg tega predložitveno sodišče opozarja, da je Sodišče v sodbi Donner¹⁰ presodilo, da trgovec, ki oglaševanje usmeri k članom javnosti, ki prebivajo v določeni državi članici, in vzpostavi ali jim omogoči poseben sistem dobave in način plačila ali dovoljuje tretjim, da to naredijo, tako da tem članom javnosti omogoči, da pridobijo primerke del, ki so avtorskoppravno varovani v tej državi članici, v državi članici, v kateri pride do dobave, izvede „javno distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29/ES.

15. Toženi stranki in vlagateljici revizije v postopku v glavni stvari, nasprotna stranka v revizijskem postopku, španska vlada in Evropska komisija so vložile pisna stališča, poleg tega pa so ustno podale stališča na javni obravnavi 11. septembra 2014.

IV – Vprašanja za predhodno odločanje

A – Stališča strank

16. Tožeči stranki in vlagateljici revizije v postopku v glavni stvari trdita, da v položaju, kot se obravnava v postopku v glavni stvari, ki zajema zgolj ponudbo varovanega pohištva, ne more iti za distribucijo v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 niti „s prodajo“ niti „na drugačen način kot s prodajo“. Čeprav je Sodišče v sodbi Donner¹¹ upoštevalo oglaševalske ukrepe, jih je upoštevalo samo kot indice želje trgovca, da se usmeri k članom javnosti v državi članici, v kateri je bila v resnici izvedena distribucija.

17. Ideja, da je treba podpirati široko razlago pojma distribuiranje, da bi se zagotovilo varstvo imetnikov pravic in zlasti da se ne bi ogrozile njihove poslovne priložnosti, naj ne bi bila utemeljena, če na podlagi ponudbe ne pride do nakupa. V takem primeru imetnik pravice ne utрпи nobene škode in naj torej ne bi bil upravičen do odškodnine. Poleg tega naj ne bi bilo treba razširiti pojma distribuiranje, da bi se zagotovila prepoved oglaševalskih ukrepov, ker Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine¹² v členu 9(1)(a) izrecno določa možnost, da pristojna sodišča izdajo začasno odredbo za preprečitev kakršne koli neposredne kršitve pravice intelektualne lastnine. Dejanja, storjena pred dejanjem, s katerim se krši pravica intelektualne lastnine, se torej lahko prepovejo na tej podlagi, ne da bi bilo treba ta dejanja šteti za kršitev navedenih pravic.

18. Družba Knoll International meni, da želi predložitveno sodišče glede na okoliščine zadeve v postopku v glavni stvari s svojimi vprašanji v bistvu ugotoviti, ali je mogoče oglaševanje, ki ga je izvajala družba Dimensione Direct Sales, prepovedati, ker se z njim krši izključna pravica distribuiranja v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29, ki jo ima družba Knoll International. Vendar po njenem mnenju ta vprašanja temeljijo na napačni razlagi obsega pravice distribuiranja v smislu te določbe, saj ta obseg temelji na razlagi, ki jo je podalo Sodišče v sodbi Peek & Cloppenburg¹³ in ki je preveč ozka.

19. Sodišče naj bi namreč presodilo, da ima imetnik avtorske pravice na podlagi izključne pravice distribuiranja samo pravico do nadzora nad prenosom lastninske pravice na izvorniku ali primerku dela uporabne umetnosti in da so vse druge pravice izključene. Ta razlaga pa naj bi bila v nasprotju s smislom in namenom Direktive 2001/29.

10 — EU:C:2012:370.

11 — EU:C:2012:370.

12 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32.

13 — EU:C:2008:232).

20. Po mnenju družbe Knoll International gre pri vprašanju, ki se postavlja s predlogom za sprejetje predhodne odločbe, v bistvu za vprašanje, ali je treba člen 4(1) Direktive 2001/29 v skladu z mednarodnim pravom šteti za predpis, ki določa najmanjše, ali nasprotno, največje možno usklajeno varstvo.

21. V zvezi s tem ta družba meni, da Pogodbe Svetovne organizacije za intelektualno lastnino o avtorski pravici, sprejete 20. decembra 1996 v Ženevi, ki je bila v imenu Evropske skupnosti sprejeta s Sklepom Sveta 2000/278/ES z dne 16. marca 2000,¹⁴ ni mogoče razlagati tako, da krši pravice, zagotovljene z nacionalnimi zakonodajami, v obravnavanem primeru vse znane in neznane pravice, ki si jih je mogoče zamisliti, do uporabe dela v netelesni in telesni obliki, ki se s členom 17(1) UrhG priznavajo imetniku avtorske pravice. Zato člen 4(1) Direktive 2001/29, kot se razlaga v skladu z MSOILAP, ne more imeti omejevalnega učinka na pravice, ki so jih avtorji del uporabne umetnosti že imeli v državah članicah, preden je bila sprejeta ta direktiva.

22. Zato družba Knoll International predlaga, naj se na vprašanja za predhodno odločanje odgovori, da pravica distribuiranja iz člena 4(1) Direktive 2001/29 zajema pravico, da se izvirnik ali primerek dela ponudi na prodaj javnosti, pri čemer ta pravica ne zajema le ponudbe za sklenitev pogodbe, ampak tudi oglaševalske ukrepe, in je lahko kršena tudi, če na podlagi ponudbe ne pride do nakupa. Po njenem mnenju člen 4(1) Direktive 2001/29 v nobenem primeru ne nasprotuje nacionalni ureditvi, s katero se avtorju priznava ta pravica.

23. Španska vlada predlaga, naj se na vsako od treh vprašanj, predloženih Sodišču, odgovori pritrdilno.

24. Najprej, španska vlada ob sklicevanju na sodbo Donner¹⁵ poudarja, da brez prodajne pogodbe in dobave predmeta prodaje kupcu ne more biti distribuiranja. Vendar poudarja, da je za to, da pride do prodaje, nujno, da se javnosti ponudi sklenitev prodajne pogodbe, in posledično meni, da mora pravica distribuiranja zajemati ponudbo za sklenitev pogodbe kot pripravljalni element, ki je nujen za vsako prodajno pogodbo.

25. Dalje, po njenem mnenju pravica distribuiranja zajema ne le ponudbo za sklenitev pogodbe, ampak tudi oglaševanje, ker ta ponudba glede na svoj namen spada v verigo pripravljanih dejanj za prodajo proizvoda in ker ob njegovem neobstoju prodaje ni mogoče uresničiti.

26. Nazadnje, španska vlada navaja, da je izključna pravica distribuiranja lahko kršena ob neobstoju dejanske prodaje, če ponudba nastopi v okviru prodajno-distribucijskega kanala, ki je posebej namenjen nakupu spornih avtorsko varovanih predmetov, kar pomeni ravnanje, usmerjeno k natančno določeni javnosti.

27. Stališče, ki ga zagovarja Komisija, se je med pisnim delom in ustnim delom postopka spremenilo.

28. V pisnih stališčih je predvsem trdila, da je v sedanjem stanju sodne prakse Sodišča, kot ta izhaja iz sodb Peek & Cloppenburg¹⁶ in Donner¹⁷, obstoj dejanja distribuiranja v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 pogojen s prodajo ali drugačnim prenosom lastninske pravice. Ta ozka razlaga pojma distribuiranje, s katero se s področja uporabe člena 4(1) Direktive 2001/29 izključujejo dejanja pred sklenitvijo prodajne pogodbe, naj ne bi nasprotovala cilju, ki se uresničuje s to direktivo, in sicer zagotoviti visoko stopnjo varstva, in naj bi poleg tega zagotavljala pravno varnost, ker je mogoče obstoj prodaje ali drugačne oblike prenosa lastninske pravice ugotoviti na podlagi objektivnih meril.

14 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 33, str. 208, v nadaljevanju: MSOILAP.

15 — EU:C:2012:370.

16 — EU:C:2008:232.

17 — EU:C:2012:370.

29. Vendar je Komisija med ustnim postopkom navedla, da bi lahko z izključitvijo vsakršne ponudbe na prodaj iz pojma distribuiranje nastala vrzel v varstvu imetnikov avtorskih pravic, ker ti ne bi mogli uporabiti pravnih sredstev, predpisanih z Direktivo 2004/48, dokler se ne bi ugotovila dejanska prodaja. Zato bi bilo po njenem mnenju mogoče razmisliti o taki razlagi pojma distribuiranje, ki bi vključevala nekatere ponudbe, če bi bila po eni strani taka razširitev skrbno omejena ter bi Sodišče natančno in enotno opredelilo merila ponudbe, ki spada v okvir pravice distribuiranja, ter če bi se po drugi strani odstavka 1 in 2 člena 4 Direktive 2001/29 razlagala nepovezano. Z drugimi besedami, če bi se eventualno lahko štelo, da ponudba spada v okvir tega odstavka 1, ne glede na dejansko izvedbo prodaje ali vsak drug prenos lastninske pravice, pa ne bi bilo mogoče šteti, da taka ponudba povzroči izčrpanje pravice distribuiranja v smislu tega odstavka 2.

B – Analiza

30. Preden se lotim odgovarjanja na vprašanja, ki jih postavlja predložitveno sodišče, moram navesti tri uvodne ugotovitve.

31. Najprej je treba opozoriti, da družba Knoll International zadevi v postopku v glavni stvari predložitvenemu sodišču predvsem predlaga, naj družbi Dimensione Direct Sales na podlagi člena 15(1), točka 2, UrhG prepove ponujanje naprodaj primerkov varovanega pohištva, ki ne izvirajo niti iz družbe Knoll International niti iz družbe Knoll, pri čemer je treba pojasniti, da ta predlog ne temelji na ugotovitvi dejansko izvedene in ustrezno ugotovljene prodaje pohištva. S predlaganim ukrepom bi se v bistvu – pri čemer pa niti družba Knoll International niti predložitveno sodišče tega ne navajata natančno – družbi Dimensione Direct Sales prepovedala uporaba njene spletne strani za ponujanje spornega pohištva na prodaj javnosti v Nemčiji. Povedano drugače, šlo bi za prepoved, v skladu s katero ta družba ne bi smela tržiti spornega pohištva na nemškem ozemlju prek svoje spletne strani ali celo, širše, z uporabo preprostih oglaševalskih ukrepov.

32. Zato se ta zadeva glede dejanskega stanja razlikuje od zadev v zvezi z razlago člena 4(1) Direktive 2001/29, ki jih je Sodišče že obravnavalo in ki so jih navedle stranke. V zadevi, v kateri je bila izdana sodba Peek & Cloppenburg,¹⁸ se je dejansko stanje namreč nanašalo na javno razstavljanje reprodukcij varovanega pohištva in omogočanje uporabe navedenega pohištva zadevni javnosti, pri čemer ni bilo nobenega trženja ter torej nobene dejanske in ustrezno ugotovljene prodaje tega pohištva oziroma nobene namere njegovega trženja. V zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi Donner¹⁹ in Blomqvist²⁰ je bilo, nasprotno, sporno blago predmet dejanske in ugotovljene prodaje in/ali dobave oziroma poskusa dobave. V postopku v glavni stvari pa se predpostavlja, da družba Dimensione Direct Sales namerava tržiti sporno pohištvo, vendar ni bila ugotovljena nobena dejanska prodaja ali dobava.

33. Dalje, predložitveno sodišče navaja – ne da bi se to izpodbijalo – da je po eni strani sporno pohištvo v Nemčiji avtorskopravno varovano kot delo uporabne umetnosti in da po drugi strani družba Dimensione Direct Sales na svoji spletni strani ponuja primerke navedenega pohištva na prodaj med drugim nemški javnosti brez dovoljenja imetnikov pravic na tem pohištvu, v obravnavanem primeru brez dovoljenja družbe Knoll International in/ali družbe Knoll.

18 — EU:C:2008:232.

19 — EU:C:2012:370.

20 — C-98/13, EU:C:2014:55.

34. V zvezi s tem je treba spomniti, da če mora predložitveno sodišče ugotoviti resničnost zatrjevanih dejstev, mora v tem okviru v skladu s členom 3(2) Direktive 2004/48 tudi zagotoviti, da se ukrepi, postopki in pravna sredstva, potrebni za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, uporabljajo na tak način, da se izogibajo ustvarjanju ovir za zakonito trgovino²¹ in zagotavljajo zaščito pred zlorabo. Zlasti se mora prepričati, da sporno pohištvo ni bilo zakonito dano v promet od imetnikov pravice ali z njihovim privoljenjem in da njihova izključna pravica distribuiranja na tem pohištvu ni bila izčrpana v skladu s členom 4(2) Direktive 2001/29.

35. Nazadnje, pomembno je opozoriti, da predložitveno sodišče z drugim vprašanjem Sodišče v bistvu sprašuje, ali lahko pravica distribuiranja v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 poleg ponudbe za sklenitev pogodbe zajema tudi „oglaševalske ukrepe“. Vendar predložitveno sodišče podaja zelo malo informacij o oglaševalskih ukrepih, ki naj bi jih uporabljala družba Dimensione Direct Sales ali na katere naj bi se to sicer nanašalo, saj omenja samo oglaševanje v dnevnikih in revijah v letih 2005 in 2006.²² Prav tako ne podaja natančnih pojasnil o razlogih, iz katerih meni, da je odgovor na to vprašanje nujen za rešitev spora, ki mu je predložen, in za sprejetje ukrepov, ki jih predlaga družba Knoll, kot so strnjeno povzeti v točki 31 teh sklepnih predlogov.

36. Kot pa izhaja iz ustaljene sodne prakse Sodišča, nujnost razlage prava Unije, ki je koristna za nacionalno sodišče, zahteva, naj to sodišče opredeli dejanski in pravni okvir vprašanj, ki jih postavlja, ali vsaj razloži dejanske predpostavke, ki so bila podlaga za ta vprašanja.²³ Sodišče je tudi že večkrat presodilo, da namen predloga za sprejetje predhodne odločbe ni v oblikovanju posvetovalnih mnenj o splošnih ali hipotetičnih vprašanjih, ampak v dejanski potrebi po učinkoviti rešitvi spora, ki se nanaša na pravo Unije.²⁴

37. Zato menim, da ob neobstoju podrobnih informacij o zadevnem dejanskem položaju ter kakršnih koli navedb o naravi in obsegu ukrepov, ki jih namerava odobriti predložitveno sodišče, Sodišče ne more natančno in koristno odgovoriti²⁵ na njegovo drugo vprašanje ter da je treba posledično to vprašanje razglasiti za nedopustno.

38. Glede na navedeno ter ker bom prvo in tretje vprašanje obravnaval skupaj, je treba najprej spomniti, da je Sodišče v sodbi Peek & Cloppenburg²⁶ ugotovilo, da niti člen 4(1) Direktive 2001/29 niti nobena druga določba te direktive ne vsebuje zadostne opredelitve pojma javnega distribuiranja dela, varovanega z avtorsko pravico.²⁷ Vendar je Sodišče tudi poudarilo, da je treba ta pojem razlagati, kolikor je mogoče,²⁸ ob upoštevanju med drugim določb MSOILAP, ker je namen Direktive 2001/29 izvajanje obveznosti, ki izhajajo za Skupnost²⁹ iz navedene pogodbe, namen člena 4 te direktive pa prenos člena 6 te pogodbe.³⁰

21 — Glej v zvezi s tem preambulo in člen 41(1) Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine iz Aneksa 1 C Sporazuma o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije, ki je bil v imenu Skupnosti v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti, odobren s Sklepom Sveta 94/800/ES z dne 22. decembra 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80). Glej tudi sodbo Bericap Záródástechnikai (C-180/11, EU:C:2012:717).

22 — Glej točko 7 teh sklepnih predlogov.

23 — Glej zlasti sodbo ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490, točka 45 in navedena sodna praksa).

24 — Glej zlasti sodbo Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, točka 40 in navedena sodna praksa).

25 — Glej v zvezi s tem zlasti sodbi Meilicke (C-83/91, EU:C:1992:332, točki 32 in 33), ter Zurita García in Choque Cabrera (C-261/08 in C-348/08, EU:C:2009:648, točka 35).

26 — EU:C:2008:232.

27 — *Ibidem* (točka 29).

28 — Sodbi Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, točki 30 in 31) in Donner (EU:C:2012:370, točka 23).

29 — Sodba Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, točka 31).

30 — *Ibidem* (točka 35).

39. Potem ko je Sodišče poudarilo, da je v členu 6(1) MSOILAP pojem pravica distribuiranja, ki jo uživajo avtorji književnih in umetniških del, opredeljena kot izključna pravica dovoliti, da izvirnik in primerki njihovih del postanejo dostopni javnosti s prodajo ali „drugačnim prenosom lastninske pravice“, ³¹ je presodilo, da je treba pojem distribuiranje s prodajo ali drugače razlagati tako, da gre za „obliko distribuiranja, ki *vključuje prenos lastništva*“. ³²

40. Poleg tega je Sodišče, potem ko je opozorilo, da je treba pomen pojma „distribuiranje“ v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29 v pravu Unije razlagati neodvisno in ta razlaga ne sme biti odvisna od zakonodaje, ki se uporablja za transakcije, v okviru katerih je prišlo do distribuiranja, ³³ tudi pojasnilo, da „je za javno distribuiranje *značilnih več operacij, ki potekajo vsaj od sklenitve prodajne pogodbe do njene izvršitve z dobavo posamezniku*“. ³⁴

41. V nasprotju s trditvami družbe Dimensione Direct Sales opredelitev, ki jih je tako podalo Sodišče in ki jih je treba, kot sem že poudaril, postaviti v njihovo sobesedilo, ³⁵ ni mogoče razlagati tako, da nasprotujejo možnosti, da se kršitev izključne pravice distribuiranja ugotovi ob neobstoju dejanske izvedbe prodaje, če se lahko šteje, da se dejanja, ki bi bila na podlagi izključne pravice distribuiranja lahko prepovedana, uvrščajo v okvir, ki je očitno namenjen spodbujanju izvedbe take prodaje.

42. Če ponovim misel, ki jo je odlično izrazil generalni pravobranilec N. Jääskinen v sklepnih predlogih v zadevi, v kateri je bila izdana sodba Donner, ³⁶ „je treba pojem distribuiranja s prodajo razlagati tako, da dobijo avtorji praktični in dejanski nadzor nad gospodarskim izkoriščanjem kopij svojega dela, od reproduciranja tega dela in prodajnih kanalov do izčrpanja avtorske pravice na podlagi člena 4(2) Direktive [2001/29].“

43. Tak je lahko, najprej, primer ponudbe za sklenitev pogodbe ali katere koli druge ponudbe varovanih predmetov na prodaj, ki se izvede brez privoljenja imetnika pravice v okviru spletne strani, na kateri so zainteresiranim osebam na voljo instrumenti, ki jim omogočajo plačilo njihovih nakupov in zagotavljajo načine dobave teh nakupov.

44. Če je namreč spletna stran predstavljena kot spletna trgovina, ki se ukvarja s trženjem varovanih predmetov, naj bo to trženje stalno, občasno ali enkratno, pri čemer so na njej na voljo natančni podatki o teh predmetih, njihova cena ter elementi, na podlagi katerih sta tehnično mogoča nakup navedenih predmetov in njihova dobava kupcu, ³⁷ to je kot spletna stran, ki je oblikovana tako, da omogoča sklepanje prodajnih pogodb, jo je treba šteti za dokaz želje po vzpostavitvi distribucijskega kanala za navedene predmete, ki ne glede na to, ali fizične ali pravne osebe, odgovorne za navedeno stran, spoštujejo veljavne zakonske določbe, ³⁸ spada v okvir prepovedi iz člena 4(1) Direktive 2001/29.

31 — *Ibidem* (točka 32).

32 — *Ibidem* (točka 33).

33 — Sodba Donner (EU:C:2012:370, točka 25).

34 — Sodbi Donner (EU:C:2012:370, točka 26) in Blomqvist (EU:C:2014:55, točka 28).

35 — Glej točki 31 in 32 teh sklepnih predlogov.

36 — C-5/11, EU:C:2012:195, točka 53.

37 — V zvezi s tem glej sporočilo Komisije z dne 16. decembra 2013, naslovljeno „Načrt za izpolnitev enotnega trga za dostavo paketnih pošilk – Krepitev zaupanja v dostavne storitve in spodbujanje spletne prodaje“ (COM(2013) 886 final).

38 — V zvezi s tem lahko spomnim na zahteve Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 25, str. 399) ali tudi zahteve, določene z Direktivo o varstvu potrošnikov glede sklepanja pogodb pri prodaji na daljavo; glej zlasti člena 6 in 8 Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 304, str. 64).

45. V takih okoliščinah, za katere se zdi, da ustrezajo okoliščinam v postopku v glavni stvari, je želja oseb, odgovornih za spletno stran, po trženju varovanih predmetov dovolj očitna, verjetnost, da so bile prodaje dejansko izvedene ali se dejansko izvajajo, pa dovolj velika, da lahko imetniki avtorskih pravic na navedenih predmetih na podlagi svoje izključne pravice distribuiranja dosežejo prepoved tega trženja, če navedena pravica ni izčrpana v smislu člena 4(2) Direktive 2001/29, pri čemer mora sodišče, ki bi mu bil predložen zahtevek v tem smislu, glede na okoliščine sprejeti ukrepe, določene zlasti na podlagi člena 6 Direktive 2004/48, da se zagotovijo potrebni dokazi.

46. S tega vidika je treba zavrnilo trditev družbe Dimensione Direct Sales, da ni treba podpirati širokega pomena pravice distribuiranja v smislu člena 4(1) Direktive 2001/29, ker lahko sodni organi držav članic na podlagi člena 9(1)(a) Direktive 2004/48 proti „domnevnim kršiteljem“ izdajočasne odredbe, namenjene preprečitvi kakršne koli neposredne kršitve pravice intelektualne lastnine. Vprašanja, ki jih Sodišču postavlja predložitveno sodišče, se namreč nanašajo na vsebino pravice distribuiranja, in ne na postopkovna pravila, na podlagi katerih je sicer mogoče preprečiti kakršno koli neposredno kršitev pravice intelektualne lastnine.

47. Tak bi bil lahko – v širšem smislu, vendar z istega vidika – tudi primer katerega koli vabila k dajanju ponudb (*invitatio ad offerendum*) ali tudi katerega koli oglaševalskega ukrepa,³⁹ ki se nanaša na varovane predmete in je usmerjen k ciljni javnosti, če se uporabi, med drugim prek spletne strani ali v povezavi z njo, v očitni nameri prizadevati si za sklepanje prodajnih pogodb v zvezi z navedenimi predmeti ali odločilno prispevati k prenosu lastninske pravice na njih.

48. Zato Sodišču predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je predložilo predložitveno sodišče, odgovori, da je treba člen 4(1) Direktive 2001/29 razlagati tako, da pravica distribuiranja v smislu te določbe zajema pravico, da imetnik avtorske pravice na izvirniku ali primerkih varovanega dela komur koli prepove ponujanje navedenega izvirnika ali navedenih primerkov na prodaj javnosti brez njegovega privoljenja, tudi kadar na podlagi te ponudbe ne pride do nakupa, če se taka ponudba izvede v očitni nameri sklepanja prodajnih pogodb ali katerega koli drugega dejanja, ki vključuje prenos lastninske pravice na teh predmetih.

V – Predlog

49. Sodišču predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je predložilo predložitveno sodišče, odgovori:

Člen 4(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi je treba razlagati tako, da pravica distribuiranja v smislu te določbe zajema pravico, da imetnik avtorske pravice na izvirniku ali primerkih varovanega dela komur koli prepove ponujanje navedenega izvirnika ali navedenih primerkov na prodaj javnosti brez njegovega privoljenja, tudi kadar na podlagi te ponudbe ne pride do nakupa, če se taka ponudba izvede v očitni nameri sklepanja prodajnih pogodb ali katerega koli drugega dejanja, ki vključuje prenos lastninske pravice na teh predmetih.

39 — Glej sodbo Donner (EU:C:2012:370, točka 29). Glej tudi, vendar *a contrario*, sklepne predloge generalnega pravobranilca N. Jääskinena v zadevi Donner (EU:C:2012:195, točka 54).